

Anže Irman Kolar

December je mesec veselja, radosti, obdarovanja. Ta mesec smo se v šoli veliko smejali in veliko novega spoznali. Zabavali smo se na zimskem športnem dnevu, kjer smo lahko izbirali med smučanjem, plavanjem in drsanjem. Ta mesec pa ni bil čaroben za vse. Otroci, ki so se morali zaradi osebne stiske ali zaradi konfliktnega okolja zateči v Krizni center za mlade v Celju, božiča letos niso praznovali doma, zato smo zanje zbrali darila in jih obiskali.

Vse dobro v letu 2018!

Tina J.

Dogajalo se je ...

VOJAŠKI MUZEJ SLOVENSKE VOJSKE

V torek, 7. novembra, nas je nekaj devetošolcev odšlo na ekskurzijo v Vojaški muzej Slovenske vojske v Maribor. Najprej so nam razkazali zbirko orožij, ki so jih uporabljali v vojni, in nam razložili, kdaj in kako so ga uporabljali. Predstavili so nam tudi zgodovino muzeja in nas poučili, kako je prišlo do osamosvojitve Slovenije.

Sara Jernejc, 9. b

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

V sredo, 20. 12., smo imeli učenci 7., 8. in 9. razreda zimski športni dan. Lahko smo izbirali med drsanjem, smučanjem in plavanjem.

Karin Puljek, 7. b

OBISK KRIZNEGA CENTRA ZA MLADE

V četrtek, 21. decembra, smo predstavniki razredov obiskali Krizni center za mlade v Celju. Otroci, ki trenutno bivajo v tem centru, božiča ne bodo preživali v svojih domovih, zato smo se na šoli odločili, da zanje pripravimo darila. Tam zaradi varovanja osebnih podatkov otrok sicer nismo videli, vendar se nam je tamkajšnja uslužbenka zahvalila in povedala, da bodo otroci daril zelo veseli. Prav tako nam je opisala zakaj otroci k njim pridejo, kako dolgo bivajo in kakšna so pravila v kriznem centru. Nato pa smo si ga še ogledali. Obisk centra je bil zanimiv in poučen. Spoznala sem, da družina ni samoumevna, in začela še bolj ceniti svojo. **Tina Jernejc, 9. b**

6. a ob darilu za eno izmed deklic v kriznem centru

FARAONOVE KAČE

V ponedeljek, 27. 11. 2017, smo pri izbirnem predmetu POSKUSI V KEMIJI naredili poskus »Faraonove kače«.

Za poskus smo potrebovali: 12 g sode bikarbone, 100 g sladkorja in alkohol etanol. Sodo bikarbono in sladkor smo najprej stehtali, nato dobro premešali in dodali alkohol etanol. Ko smo to dobro pregnetli, smo zmes dali na pol. Na negorljivo površino smo dali malo mivke in jo pokapali z alkoholom. Nato smo iz zmesi, ki smo jo prej dali na polovico, naredili dve kepi. Potem smo prižgali leseno palčko in jo samo malo približamo mivki. Kmalu zatem so začele rasti kače, ki so postajale čedalje večje. Imele so malo neprijeten vonj po zažganem sladkorju ali karameli. Kače so bile črne barve in so bile zelo lahke. Lahke pa so bile zato, ker se je sproščal CO_2 .

Pri tem poskusu sem zelo uživala in komaj čakam, da naredimo še kakšnega.

Ana Vrabič, 8. b

PONOSNA SEM, DA SEM SLOVENKA

Rada sem Slovenka, ker se v Sloveniji počutim varno in svobodno, medtem ko ljudje v drugih državah trpijo zaradi vojn. Živim na vasi blizu gozda in kadar sem slabe volje, se rada odmaknem v gozd. Všeč mi je, ker je moja domovina zelo raznolika, zato se lahko z družino vsak vikend odpeljemo na izlet in vidimo nov košček sveta. Slovencev nas je komaj dva milijona, a pravijo, da smo prijazen in dobrodušen narod. Kdo ne bi bil presrečen, da je del tako edinstvene skupnosti? Slovenijo imam rada in je ne bi zamenjala za nobeno drugo državo. Ponosna sem, da sem Slovenka.

Špela Brezovnik, 8.b

Marko Gostečnik premaga vse ovire

Na moja vprašanja je odgovarjal moj stric Marko, ki se najbolj sprosti ob teku in si postavlja vedno nove izzive.

Kako preživljaš svoj prosti čas?

Zelo rad preberem kakšno dobro knjigo, fizično pa se najbolj sprostim s tekom.

Kdaj in zakaj pa si se odločil za tek?

Leta 2011 je bil razpisan drugi Mali maraton Mozirja. Prijavil sem se za tek na 11 km, zato sem začel občasno teči. Kondicija pri meni ni bila nikoli vprašljiva, saj sem veliko planinaril po naših savinjskih gorah ter Julijcih in Karavankah.

Kakšna pa je razlika med planinarjenjem in tekom?

Zelo specifičen je zlasti tek na trdih podlagah, asfaltu in utrjenem makadamu, zato se je moral moj organizem privaditi novim obremenitvam. Od začetka je bila teža mojega telesa v glavnem vsa na skeletu, sčasoma pa so se mišice in druga tkiva tako okrepili, da sedaj nosijo vso težo.

Kaj pa je ta sprememba prinesla v tvoj tek?

Tek je postal užitek. Tudi 30 ali 40 km in več teka ni bilo več težko opraviti. Tako sem po 11 km na MM Mozirja še istega leta 1. soboto v septembru pretekel 42-kilometrski maraton iz Mozirja v Logarsko dolino.

Dosegel pa si že kar nekaj lepih rezultatov in uvrstitev, kajne?

Izpostavil bi mogoče sedem tekov na 21 km s časi pod uro in pol in prave maratone v Ljubljani, Radencih in Portorožu, kjer sem tekel 3 ure in 13 min. Najbolj pa mi je pri srcu tek iz Celja v Logarsko dolino, ki sem ga opravil že šesto leto zaporedoma. Zadnji dve leti kljub višji starosti dosegam najboljše osebne rezultate in uvrstitve – letos na maratону v Radencih osemnajsto mesto absolutno z osebnim rekordom, na ultra maratonu iz Celja v Logarsko letos deveto mesto absolutno in tudi z osebnim rekordom.

Ali imaš v teku še kakšen nov izziv?

Preizkusil bi se rad še na teku, daljšem od 75 km, zato bom, če bo vreme dopuščalo, tekel na 100 km v Ajdovščini.

Matija Prodnik, 8. b

Otroštvo Tamare Rampre

Tamari Rampre, moji mami, se je v otroštvu zgodilo veliko zanimivih in smešnih dogodkov. Ukvarjala se je s športom, rada se je družila z vrstnicami, marsikdaj pa je tudi kakšno ušpičila.

Zaupaj nam katerega od svojih zabavnih in smešnih dogodkov iz otroštva.

Teh dogodkov je bilo kar nekaj. Najbolj mi je ostal v spominu dogodek s smučanja. S prijateljicami smo zelo rade hodile na smučišče Golte, bila sem kar dobra smučarka. Nekega dne sem korajžno drvela po beli strmini, ko se je kar naenkrat pred mano znašel kup snega. Z glavo sem zarinila vanj, tako da so iz kupa bile vidne samo noge in smuči. Bila sem kot noj. (smeh) Ko sem končno prišla ven, sem bila kot snežak. S prijateljicami smo se nasmejale do solz. Mislim, da sem jo kar srečno odnesla, saj sem imela poškodovano samo uho, ki pa se je hitro zacelilo.

Zelo uspešna si bila v namiznem tenisu. Zakaj si se odločila za ta šport in kakšni so bili tvoji uspehi?

Za namizni tenis me je navdušil moj oče, ki je bil dolgoletni trener. Kar nekajkrat sem odšla z njim na treninge, na katerih sem pobirala žogice. Ko sem prvič prijela v roke lopar, ga nisem več želela izpustiti. Treningi so bili zelo naporni, bilo se je potrebno odpovedati marsičemu. Ni bilo časa za druženje s prijatelji, bila je samo šola, treningi in tekme. Imela sem kar nekaj dobrih dosežkov. Leta 2004 sem bila državna prvakinja v svoji kategoriji, osvojila sem več prvih in drugih mest na regijskih tekmovanjih, v dvojicah pa sem bila podprvakinja. Tekmovala sem tudi v Varaždinu, konkurenca je bila res huda. Namizni tenis mi še danes ogromno pomeni in ga še vedno občasno igram ob kakšni priložnosti.

Se spomniš kakega posebnega dogodka iz šole?

Bila sem pridna učenka. Ne bom pa pozabila dogodka z učiteljem zgodovine v 7. razredu. Za nalogo smo morali izdelati plakat. Ne spomnim se iz kakšnega razloga tega plakata nisem prinesla, zato sem se morala nekako opravičiti. Učitelj je moje opravičilo vzel kot spogledovanje, zaradi katerega sem morala do ravnatelja. Ugotovili smo, da ni bilo čisto tako, kot je rekel ravnatelju. Na srečo smo vse lepo razjasnili in za novo leto, ko smo učiteljem poklanjali vrtnice, smo se s sošolci in sošolkami dogovorili, da bom jaz poklonila to vrtnico učitelju zgodovine. Nasmejale se je in mi dejal, da je to tudi pričakoval.

Vem, da si imela hišnega ljubljence – hrčka. Povej, kako je bilo, ko ti je ušel.

Res je. Imela sem belega hrčka z imenom Bučko. Velikokrat sem ga vzela iz kletke in ga imela na postelji. Nekega dne pa je s posteljo skočil za omaro in nikakor ga nisem dobila ven. Nastavljala sem mu najljubšo hrano, tudi priboljške, vendar nič ni pomagalo. Vzela sem sušilec za lase in pihala za omaro, dokler mu očitno ni bilo prevroče in je končno prilezel ven. Od takrat naprej sem bila bolj pazljiva.

Tekmovala si tudi v rolanju, ki pa se je enkrat slabo končalo.

Rolala sem že kar od nekje 4. leta. Na tekmovanje sem šla nekje pri desetih letih. Bilo je hitrostno tekmovanje in tekmovanje v spretnosti, z ovirami in skakalnico. Na hitrostnem sem dosegla 1. mesto, v drugem delu tekmovanja pa se je malo zakompliciralo. Vedela sem, da moram iti tudi na skakalnico, če želim dobiti več točk in zmagati. Ko sem se na vrhu skakalnice odrinila, sem se zataknila ob rob in priletela na hrbet. Obležala sem na tleh, odnesli so me na mizo, kjer smo počakali na rešilca, ki me je s sireno odpeljal v bolnico. Poškodbe so bile kar hude. Počila je »šalčka« v kolenu, hrbtenica je bila zamaknjena, drugje po telesu pa je bilo kar nekaj podplutb. Kar nekaj časa nisem mogla hoditi, ampak z voljo in željo mi je nekako uspelo, da danes nimam večjih posledic.

Menda si večkrat pobegnila od doma. Je to res?

No ja, nisem ravno pobegnila. Nekajkrat se zgodilo, da sem od staršev dobila kazen, da ne smem ven s prijateljicami. Se je zgodilo, da sem tudi jaz kaj ušpičila in potem je sledila kazen. Če so bile prijateljice zunaj, sem seveda želela iti tudi jaz. Živeli smo v bloku v 1. nadstropju, okno moje sobe je bilo kar nizko, nekje dva metra višine. Splezala sem na zunanjo okensko polico, priprla okno in skočila. Nazaj pa so mi pomagale prijateljice, tako da starši za to sploh niso vedeli. Ko danes pomislim na to, mi je žal, nisem ravnala pravilno. Moja otroka imata sobi v 2. nadstropju hiše. (smeh)

Si se kdaj bala kakšne živali?

O ja! Najbolj sem se bala, in še vedno se, pajkov in črvov. Seveda so to vedeli vsi. Nekega dne so bile pri meni na obisku prijateljice in mi v peresnico nastavile gumijastega črva. Želele smo se igrati igro, pri kateri potrebuješ pisalo. Ko sem odprla peresnico in zagledala tisto ogabno reč, se mi je kar zvrtelo. Peresnica z vso vsebino je poletela po vsej sobi. Pisala, barvice, radirka, vse je ležalo naokoli. Še vedno imam fobijo pred pajki in črvi, za kar vedo tudi zdajšnji prijatelji, partner ter otroka, ki mi občasno zaradi tega zakuhajo kakšno vragolijo.

Opiši nam, kaj se je zgodilo 4. razredu, ko ste bili v šoli v naravi.

(smeh) Tudi jaz sem imela simpatijo, prvo otroško ljubezen. V hotelu smo bili seveda fantje in punce ločeni po sobah. Zvečer smo morali biti vsak v svoji sobi, luči so učiteljice ugasnile in potrebno je bilo iti v postelje. Ko so učiteljice odšle, je k nam v sobo prišel fant, v katerega sem bila zaljubljena. S sošolkami in sošolci smo to skrbno načrtovali. Zabavali smo se, nakar na vrata nekdo potrka. Bila je učiteljica. Fanta smo hitro potisnile v omaro in bile pridne punčke. (smeh) Nikoli ni izvedela, da smo imele obiskovalca. Vsi smo bili zadovoljni. Učiteljica je imela pridne učence in učenke, mi pa smo imeli, kar smo želeli – zabavo. Za ljubezen smo pripravljene storiti marsikaj.

Alja Bevc Rampre, 8. b

Iz težkih situacij potegneš tudi nekaj dobrega

Z mojim dedkom Antonom Venekom sva se pogovarjala o njegovem življenju. Včasih je bilo življenje težko, vendar tudi prijetno. Rad je hodil v šolo in zelo rad se spominja rojstev svojih otrok in vnukinj, uživa pa ob praznikih, ko se zbere vsa njegova družina.

Včasih, ko si bil še otrok, si živel v kar veliki družini. Bil si zadnji otrok. Ali si takrat špičil kakšne lumparije?

V družini nas je bilo šest. Stari oče, starša, sestra, brat in jaz. Ker sem bil najmlajši, so me morda tudi razvajali, vendar pa tudi navajali na delo. Zdi se mi, da sem bil miren in ubogljiv otrok, res pa je, da sem se zelo rad potepal, zato sem veliko časa preživel z vrstniki na vasi, kjer smo se igrali različne igre. Marsikaj smo tudi ušpičili, radi smo se pretepali, v večernih urah »rabutali« tuje sadje, poleti pa smo »tunkali« mlajše na kopanju, zelo rad pa sem izmaknil kaj sladkega mami iz shrambe.

Šole nekoč tudi niso bile takšne kot danes. Kateri predmet pa si v šoli imel ti najraje?

Hodil sem v šolo na Gorico ob Dreti do 5. razreda, nato pa sem začel obiskovati nižjo gimnazijo na Brdcah. V razredu nas je bilo okrog trideset. Imeli smo lesene klopi, črnilnike s črnilom v klopih, pisali pa smo s peresniki. Pozimi je bilo v razredu zelo hladno, saj je bila v razredu le ena peč na drva. Zelo radi smo se drenjali ob njej, da smo si posušili mokro obleko, saj smo v šolo hodili peš, in kadar je bil dež, smo bili kar pošteno mokri. Učitelji so bili strogi, vendar če si se sproti učil, si lahko razred uspešno izdelal. Zase lahko rečem, da sem zelo rad hodil v šolo, se kar pridno učil, zelo rad pa sem imel biologijo, kemijo, slovenščino in glasbeno vzgojo.

Ko si v osnovni šoli razmišljal o poklicu, kaj si hotel postati? Si to tudi uresničil ali si se odločil za kaj drugega?

Veliko učencev se je v mojem času odločalo za uk pri obrtnikih, zelo malo pa za srednjo šolo. Takrat v šoli ni bilo nobenega poklicnega svetovalca, posvetoval si se lahko samo z razrednikom in s starši. Že v osnovni šoli je bila moja velika želja, da bi postal učitelj. Želja se mi je uresničila in v tem poklicu sem bil zelo srečen. Če bi se še enkrat odločal, bi še vedno želel biti učitelj.

Po šolanju si si ustvaril tudi družino. Kako je bilo živeti s tremi otroki? So bili vsi pridni?

V družini smo se lepo razumeli. Ko smo stanovali v bloku, sta bila samo Gorazd in Toni. Stanovanje ni bilo veliko, še posebej sta se utesnjeno počutila oba fanta, zato smo si želeli zgraditi hišo. S trdim delom in varčevanjem nam je tudi to uspelo. Leta 1980 smo se vsi veseli preselili v nov dom. Oba fanta sta bila neizmerno vesela, saj sta prišla do velike in svetle sobe, kjer je bilo dovolj prostora za igro, gibanje in učenje. Oba fanta sta je bila zelo vesela.

Živeli smo skromno, vendar zelo srečno. V tem času se nam je pridružil še tretji otrok, hči Mojca. Vsi trije otroci so bili pridni, v šoli uspešni, med sabo so si radi pomagali. Vse šolske obveznosti so opravljali samostojno in poseben nadzor ni bil potreben.

Če bi lahko čas zavrteli nazaj, bi se mnogi ljudje v določenih situacijah odločili drugače. Bi tudi ti kaj spremenil, če bi imel to možnost?

Lahko rečem, da sem bil z delom in življenjem vseskozi zadovoljen. Res je, da v življenju doživiš tudi razočaranja, toda treba je take stvari tudi premagati, kajti različne situacije ti dajo možnost, da iz njih potegneš tudi kaj dobrega. Zelo rad bi se naučil igrati na harmoniko, vendar v mojem otroštvu to ni bilo mogoče, saj nismo imeli inštrumenta, tudi glasbene šole še ni bilo.

Kateri trenutek pa je tvoj najljubši, ki se ga spomniš?

Najljubši trenutki so bili rojstvo Gorazda, Tončija in Mojce ter pozneje šestih vnukinj. Zelo lepi so trenutki, ko se vsi zberemo ob praznikih za veliko in dobro obloženo mizo in sproščeno klepetamo in zapojemo.

Eva Venek, 8. a

Literarni kotiček

MOJA PRVA POTAPLJAŠKA IZKUŠNJA

Oktober in novembra letos smo se z družino odpravili na malo daljše počitnice v Indonezijo. Večino časa smo preživali na otoku Bali, en teden pa smo preživali na zelo majhnem otočku Gili Air.

Med vsemi doživetji in aktivnostmi se mi je v spomin najbolj vtisnilo potapljanje. Z mamico sva za tečaj izbrala potapljaško šolo Blue marine diving. Inštruktor nama je najprej razložil in pokazal nekaj komunikacijskih znakov, ki jih je potrebno poznati v podvodnem svetu. Nato sva dobila vsak svojo opremo, ki jo sestavljajo jeklenka s kisikom, poseben jopič z različnimi aparaturnami, neopren, maska in plavutke. V posebnem bazenu sva izkusila prve občutke pod vodo.

Za praktičnim usposabljanjem v bazenu smo se z ekipo potapljačev odpravili na čoln, ki nas je peljal do destinacije. Tam smo se z vso opremo 'pometali' v morje.

Gili otočki so znani po čudovitih koralnih grebenih, kjer je podvodno kraljestvo nepopisno lepo in raznoliko. Videli smo želve, nešteto vrst rib vseh barv in oblik, celo mlade morske pse,

največje morske klobase, kar sem jih kdaj videl, in prekrasne koralne grebene z najbolj pisanim rastlinjem.

Potapljanje je bila res nepozabna izkušnja in upam, da se bom kmalu lahko spet podal v podvodni svet.

Oskar Dolšek, 7. a

Ne morem

Najinih lepih dni pozabiti *ne morem*.

Tvojih obljub pozabiti *ne morem*.

V samotni, temni svoji sobi,

veselih knjig v tolažbo brati *ne morem*.

Prevzela me tvoja je lepota, kakšna zмота,

a tega priznati *ne morem*.

Doživljam samoto, grozoto,

ki prenesti je *ne morem*.

In zdaj v tem brezupu,

iz srca niti solz izvabiti *ne morem*.

Sara Acman, 9. a

Kaj meni pomeni prijateljstvo?

Prijateljstvo je močna vrvica, za katero upamo, da se nikoli ne strga. Naše življenje je lepše s prijatelji, če se z njimi razumemo. Prijateljstvo mi veliko pomeni. Velikokrat mi prijateljice iz osnovne in prav tako iz glasbene šole priskočijo na pomoč, mi posodijo kakšno stvar, kadar je nimam s sabo. Z njimi se tudi najbolj zabavam. Seveda se tudi jaz pokažem v luči prave prijateljice. Tudi jaz jim rada priskočim na pomoč in sem jim opora v težkih trenutkih. A nobeno prijateljstvo ne zdrži brez majhnih prepirov. Velikokrat smo že v naslednjem trenutku zopet najboljše prijateljice. Moje najboljše prijateljice so Lana H., Lana S. in Maja.

Zala Paulina Brišnik, 6. a

Skoraj vsi imamo prijatelje. Prijatelji nam pomenijo veliko, z nami se igrajo, nam pomagajo. Lahko jim celo zaupaš skrivnost. Prijatelj naj ne bi izdal ničesar. Z njimi se včasih tudi skregaš, a se hitro pobotaš. Pravi prijatelj je tisti, ki ti stoji ob strani tudi takrat, ko ti drugi obrnejo hrbet. Če imaš slab dan, ti ga popestri. Ob njem nikoli nisi sam. Ljudje te ne smejo podkupiti tako, da bi bil njegov prijatelj, prijatelja si moraš izbrati sam. Tvoj prijatelj naj ne bo nekdo, ki ga ne poznaš oz. si ga spoznal na družbenih omrežjih, s pravim prijateljem se moraš videti iz oči v oči.

Lana Steblovni, 6. a

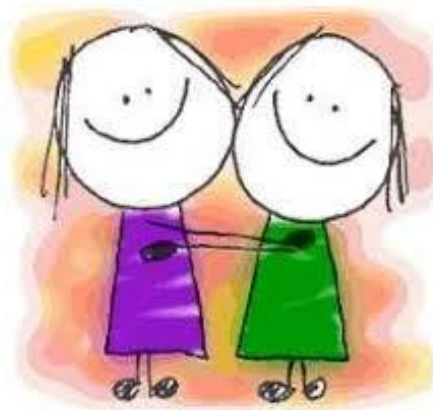
Prijateljstvo je nekaj čudovitega. Zahteva, da prijatelja postavimo pred sebe, v zameno pa dobimo prijatelja, ki nas podpira, nam pomaga in verjame v nas. Najpomembnejše pa je, da nam prijatelj zaupa.

V razredu smo vsi dobri sošolci, moja najboljša in prava prijatelja pa sta Luka in Lan. Vedno me podpirata, stojita mi ob strani in verjameta vame.

Biti prijatelj pa je vse prej kot lahko. Z njim moraš ohranjati stike, zato ima prijatelj nad sabo nekakšno odgovornost. Prave prijatelje veliko bolj osreči druženje kot pogovor na Facebooku. Do prijatelja moraš biti iskren.

Razmisli, če si vsi prijatelji na Facebooku res zaslužijo ta naziv!

Ali Ernecl, 6. a

Medenjaki

SESTAVINE:

30 dag moka
10 dag masla
15 dag mletega sladkorja
5 dag mletih orehov
½ zavoja pecilnega praška
1 vanilin sladkor
1 žlička cimeta
3 žlice medu
2 jajci
malo mleka

POSTOPEK:

Zgneti testo, ki naj v hladilniku počiva preko noči. Oblikuj manjše kroglice in jih peci pri 180°C približno 10 minut.

Ko se ohladijo, jih lahko okrašaš s sladkorno glazuro.

SLADKORNA GLAZURA:

20 dag sladkorja v prahu
1 beljak

Recept izbrala: Zala Paulina Brišnik